

Wyrok z dnia 16 września 1998 r.

II UKN 219/98

Brak inwalidztwa II grupy w okresie nauki w szkole, w sytuacji gdy 17-letni uczeń nie kontynuował nauki, uniemożliwia przyznanie renty rodzinnej wnioskodawcy, który stał się inwalidą dopiero w 40 roku życia.

Przewodniczący SSN; Zbigniew Myszka, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 września 1998 r. sprawy z wniosku Bogdana M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę rodzinną, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 12 listopada 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu, rozpoznając ponownie sprawę Bogdana M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę rodzinną, wyrokiem z dnia 12 sierpnia 1997 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 19 lutego 1993 r. odmawiającej przyznania mu renty rodzinnej. Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych lekarzy, iż brak jest podstaw do zmiany stanowiska strony pozwanej, że wnioskodawca stał się inwalidą II grupy przed 24 czerwca 1970 r., to jest przed datą ukończenia szkoły. Wnioskodawca, urodzony w dniu 16 lipca 1952 r. był uczniem szkoły podstawowej w systemie wieczorowym w roku szkolnym 1969/1970 i po 24 czerwca 1970 r. nie był już uczniem Szkoły Podstawowej dla Pracujących. Inwalidztwo II grupy datuje się dopiero od 1 lipca 1992 r., zatem wnioskodawca nie spełnia warunków, wynikających z art. 39 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o z.e.p. dla przyznania mu renty rodzinnej.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 12 listopada 1997 r., oddalił apelację wnioskodawcy, podzielając stanowisko Sądu pierwszej instancji, że brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy renty rodzinnej, bowiem nie był on inwalidą II grupy w okresie przed ukończeniem nauki w szkole.

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł kasację od powyższego wyroku, zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 KPC przez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu dokumentacji lekarskiej i oparcie się w tym zakresie jedynie na opiniach biegłych-lekarzy, bez ich krytycznej oceny oraz naruszenie prawa materialnego - art. 39 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 za zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. Stosownie do art. 39 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) prawo do renty rodzinnej mają dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione do ukończenia 16 lat życia, do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo bez względu na wiek, jeżeli stały się inwalidami I lub II grupy w wymienionych wyżej okresach życia. Wnioskodawca zakończył naukę w szkole w czerwcu 1970 r., mając lat 17, natomiast inwalidą II grupy stał się dopiero w lipcu 1992 r., to jest w wieku 40 lat.

Sąd Apelacyjny, dokonując kontroli instancyjnej nie znalazł podstaw do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, uznając iż zebrany w sprawie materiał dowodowy został wszechstronnie rozważony. Również z punktu widzenia kontroli kasacyjnej zaskarżone orzeczenia nie nasuwają wątpliwości, co do tego że Sądy dokonały oceny wydanych w sprawie opinii biegłych lekarzy z naruszeniem art. 233 § 1 KPC albo z pominięciem innych dowodów znajdujących się w sprawie. Zostały prawidłowo rozważone wszystkie opinie powołanych w sprawie biegłych lekarzy, które są zresztą zbieżne z orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia z dnia 21 lipca 1992 r. Biegli lekarze stanowczo stwierdzili w opiniach uzupełniających, iż brak jest w dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy dowodów, z których można było by wyprowadzić wniosek, że

wnioskodawca był inwalidą II grupy w okresie przed ukończeniem szkoły, to jest przed 24 czerwca 1970 r. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa procesowego, że Sądy obu instancji niewłaściwie i bezkrytycznie oceniły materiał dowodowy zebrany w sprawie. Nie został również naruszony art. 39 ustawy o z.e.p. skoro wnioskodawca nie był inwalidą II grupy w okresie przed ukończeniem nauki w szkole.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====